

Ελεύθερη στο πνεύμα και ευρηματική θεατρική δημιουργία

«**Ο** **ιδίπους Τύραννος**» του Σοφοκλή από τη Σκηνή 018 του ΘΟΚ. Πήγα στην ημερίδα που οργάνωσαν ο ΘΟΚ και το Υπουργείο Παιδείας και είδα τη φετινή παραγωγή που ο ΘΟΚ προτείνει να παρακολουθήσουν οι μαθητές της Μέσης. Η πρώτη παρουσίαση μπροστά στους καθηγητές φιλολόγους, οι οποίοι γνωρίζουν το κείμενο στίχο προς στίχο. Αυτό τους ωθεί την ώρα της παράστασης να σημειώνουν νοερά «ν» δίπλα στα ευκόλως αναγνωρίσιμα στοιχεία και «χ» δίπλα σ' αυτά που «αλλοιώθηκαν», «αφαιρέθηκαν» ή «προστέθηκαν» στο αρχικό κείμενο. Κάτι που είναι δύσκολο να το κάνει κανείς στην παράσταση του Παναγιώτη Λάρκου, η οποία δεν μπορεί να ιδωθεί σαν ζωντανό οπτικοακουστικό εκπαιδευτικό υλικό. Πρόκειται για μια ελεύθερη στο πνεύμα και ευρηματική στη φόρμα θεατρική δημιουργία που στόχο έχει να δει το έργο με τα μάτια των σημερινών δημιουργών που, με τη σειρά τους, έχουν υπόψη τους όσο γίνεται πιο σημερινούς θεατές. Τόσο «σημερινούς» που στο δικό τους θεατρικό «χθες» υπάρχουν μόνο αραιές και αμυδρές αναμνήσεις από τις παιδικές παραγωγές του ΘΟΚ και του Σατιρικού, ας πούμε, και το θεατρικό «αύριο» πολύ πιθανόν να εξαρτάται απ' αυτήν εδώ την παράσταση. Το μινιμάλ σκηνικό της Ραϊσας Αγγελή θέτει την πρώτη ερώτηση μπροστά στους θεατές, την οποία όμως ή ίδια η παράσταση απαντά επαρκώς, έχοντας ως αρχή να μην αφήνει να αιωρούνται ασάφειες. Το τεράστιο ηχέιο του σκηνικού και τα καλώδια που οδηγούν στα ατομικά ηχεία-μάσκες που φιμώνουν και τυφλώνουν τον λαό της Θήβας είναι η σύγχρονη εκδοχή του θέματος του λαοπρόβλητου ηγέτη, του καλού ηγεμόνα που αναλαμβάνει αλαζονικά τη σωτηρία της πολιτείας. Στην παράσταση του Λάρκου, ο Οιδίποδας είναι πατερούλης-τύραννος, η θεαματική του αποκαθίλωση από τα ηγετικά ύψη δίνεται με σφιχτοδεμένη γραμμή επεισοδίων-αποκαλύψεων και η σκηνή της αυτο-τιμωρητικής του τύφλωσης έξυπνα τοποθετείται μέσα στο μεγάλο ηχείο, σύμβολο αρχικού μεταγαλείου. Ο Ανδρέας Κούτσουμπας δημιουργεί μια μορφή Οιδίποδα πολιτικού, διανοούμενου, μορφή τραγική με σύγχρονη έννοια. Η Τζωρτζίνα Τάτση παίζει το μοτίβο της γυναικείας απόλυτης αφοσίωσης και προστατευτικότητας, όμοιας για σύζυγο και μητέρα. Ο Αντρέας Μακρής και ο Πέτρος Γιωρκάτζης μπαίνουν σε μορφές των άλλων προσώπων του έργου και του Χορού με άνεση και απαραίτητη για την αισθητική της παράστασης εκφραστικότητα.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ